

ПРОЛОГ

Пролази вријеме и односи са собом и добро и зло. Једни се рађају, други умиру; једни славе, други тугују. Човјек је као сув лист са гране којег вјетар носи незнано куд. Ту смо на овом свијету и одемо с њега као да никад нисмо ни постојали.

Јелена стоји крај бедема своје куле и гледа доле Дрину која мирно тече. Размишља о пролазности живота, о себи и својој породици. Посебно ју је погодило оно што је чула од Стојне: њен Вукмир је могао бити још жив да се није умијешала Теодора. Добро је рекао доктор Николо да ће га он излијечити. И та Теодора! Како живјети крај убице свога мужа а немаш могућности да га осветиш?!

Зато се и Гојна изненадила видјевши како Вукмир улази у собу у којој се Јелена порађала. Па он је био непокретан и одједном је проходао! Од изненађења испустила је новорођенче из руку. Али Милихна! Он је умијешан у сва зла. Најприје је њој, Јелени, напакостио лажно је оптуживши за невјерство. Какво зло ју је чекало након тога: Вукмир ју је страшно претукао па и због тога дијете, можда, не би дуго живјело. Али тек тада, кад јој се хаљина задигла, њен муж је сазнао да је она трудна. Крива је што му сама није прије рекла. Вукмир је онда протјерао доктора Никола и Ивана.

А Теодора је тад одлучила да Вукмир нестане са лица земље. Била је то прилика да почну да владају она и Вукашин. Милихна је добио задужење да набави отров. Остало је било лако. Док је он чувао стражу пред вратима, Теодора је ушла у Вукмирову собу доносећи му врућ чај. Вјероватно да се изненадио, али није могао да то не прихвати. Отров је тренутно дјеловао: Вукмир је јаукнуо, забацио главу на страну и склопио очи док му се бјела пјена излила на уста. Теодора је истрчала из собе и вратила се у своју кулу, а Милихна је, провјеривши да је Вукмир мртав, почео да јадикuje и дозива све да виде шта се десило. Јелена је тада лежала у својој соби без свијести и није ништа знала о томе.

Али Милихна то никад не би одао да га Стојна није ухватила у прељуби са куварицом Видом. Не слутећи да су њих двоје у вези, Стојна је случајно ушла у Видину собу тражећи неко сушено биље.

Милихна који се није бојао змија, али јесте своје жене Зорке, скочио је из Видиног кревета и почео да моли Стојну да ништа не каже његовој жени о ономе што је видјела. Заузврат он ће јој открити једну тајну. Тако су Стојна, потом и Јелена, сазнале за прави узрок Вукмирове смрт, а не да је он умро од ране коју није излијечио доктор Николо.

Али шта је вриједило Јелени то сазнање!

Да је то рекла Вукашину, он не би повјеровао јер је био веома везан за Теодору. Милихна не би хтио да јавно призна свој удио у убиству, а о Теодори већ да се и не говори. Она би нашла хиљаду разлога да себе оправда.